

Arrest

nr. 195 211 van 20 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 24 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Bengaalse nationaliteit te bezitten. In 2006 verhuisde u van de stad Comilla naar de hoofdstad Dhaka. Op 16 juli 2009 verliet u Bangladesh. Op 12 september 2011 diende u een 1e asielaanvraag in België in. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vatte de door u aangehaalde feiten als volgt samen:

Volgens uw verklaring bent u een Bengaal afkomstig uit Kaliajuri te Comilla District in Bangladesh. Sinds 2005 was u lid van BNP (Bangladesh Nationalist Party). Toen Awami League aan de macht kwam kreeg u problemen met de leden van Awami League. Na de verkiezingen van 2008 kreeg u problemen met

leden van Awami League. Er werd een klacht ingediend tegen u. Op 14 juli 2009 trok u naar het Verenigd Koninkrijk met een studentervisum. Omdat u problemen had met de Bengaalse autoriteiten gebruikte u een vals paspoort met een valse identiteit. Doordat in het Verenigd Koninkrijk aankwam met valse documenten had u allerlei problemen. Bovendien bleek uw college in het Verenigd Koninkrijk niet te bestaan. Om die redenen keerde u op 14 mei 2010 terug naar Bangladesh. Na uw terugkeer in Bangladesh bleef u politieke problemen kennen. Op 10 oktober 2010 werd er een valse rechtszaak tegen u opgestart wegens illegaal wapenbezit. Er was een conflict tussen twee groepen binnen de BNP en in die context werd u beschuldigd. Na het opstarten van deze rechtszaak verliet u uw dorp een doek u achtereenvolgens onder in Chandpur, Dhaka en Norsindi. Vanaf toen werd u gezocht door de Bengaalse autoriteiten. Op 10 juni 2011 werd er een valse moordzaak tegen u opgestart. Uit angst om gearresteerd te worden verliet u Bangladesh op 21 juli 2011. Vanuit India reisde u met een schip naar Europa. Op 11 september 2011 kwam u aan in België en vroeg u asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u geen documenten neer.

Het Commissariaat-Generaal beoordeelde deze feiten als niet geloofwaardig en kende u noch de Vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toe. Op 9 augustus 2012 werd de negatieve beslissing van het CGVS betekend. Op 5 september 2012 tekende u beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RvV). De beslissing van het CGVS werd op 22 november 2012 bevestigd door de RvV. U ging niet in beroep tegen dit vonnis. Op 30 november 2012 ontving u een bevel om het grondgebied te verlaten.

U diende een 1e regularisatieaanvraag in op 25 september 2013. Deze werd onontvankelijk verklaard 16 januari 2014. In 2014 diende u een 2e regularisatieaanvraag in. In 2016 verbleef u 29 dagen in het gesloten centrum in Merksplas.

U diende een 2e asielaanvraag in op 5 augustus 2016. Deze werd op 31 augustus 2016 door het CGVS in overweging genomen. In deze aanvraag verklaarde u dat u in uw 1e asielaanvraag had gelogen op advies van andere mensen. U gaf aan dat u biseksueel bent. Toen uw familie dit in 2005 te weten kwam, heeft uw broer u gedurende twee maanden gefolterd en gestraft. U verhuisde hierop naar Dhaka, waar u vaak telefonische bedreigingen ontving. In 2008 dreigde BNP-voorzitter M. H. ermee dat hij het nieuws in de media zou brengen. U vroeg hierop een vals paspoort en studievisum aan en reisde in juli 2009 naar het Verenigd Koninkrijk.

Ter ondersteuning van uw 2e asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: kopieën van documenten met betrekking tot uw zaak in België, een bevel om het grondgebied te verlaten, een kopie van de brief van uw advocaat in verband met uw regularisatieaanvraag, een kopie van een Frans bevel om het grondgebied te verlaten, een internetartikel over Bengaalse LGBT, 10 digitale foto's, een brief van J. H., het verblijfsdocument van J. H., een aangifte van adreswijziging.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat u ons geen enkel zicht biedt op uw **ware identiteit** en uw **recente reisgedrag**. Zoals eerder in uw 1e asielaanvraag legde u ook ditmaal geen enkel document uit Bangladesh voor ter staving van uw asioldossier.

U verklaarde dat u nooit een identiteitskaart hebt gehad, omdat u niet wist hoe u dit document kon verkrijgen (gehoorverslag CGVS, p. 8). Deze uitleg is niet geloofwaardig, daar uit de beschikbare informatie blijkt dat de Bengaalse National Identity Card sinds 2008 algemeen verspreid is en bovendien vereist is voor onder andere schoolinschrijvingen en bankrekeningen (zie informatie toegevoegd aan uw dossier). Gelet op uw activiteiten als student en leerkracht in de hoofdstad Dhaka tot juli 2009 kan het CGVS dan ook geen geloof hechten aan uw bewering dat u nooit een identiteitskaart zou hebben gehad.

In tegenstelling tot uw 1e asielaanvraag bevestigde u dit keer wel dat u Bangladesh in 2009 met een vals paspoort en een studentervisum hebt verlaten. U beweerde echter dat u het paspoort in kwestie niet kon voorleggen, omdat u dit reisdocument kort na aankomst in het Verenigd Koninkrijk (VK) zou hebben afgegeven aan de advocaat die uw reis zou hebben georganiseerd (gehoorverslag CGVS, p. 3, 8, 9). Het is echter niet plausibel dat u dit identiteitsdocument met verblijfsvergunning zomaar zou hebben afgegeven en dat u vervolgens meer dan twee jaar zonder papieren in het VK zou hebben gestudeerd, temeer daar u het land op een legale manier zou hebben verlaten voordat uw visum verliep (gehoorverslag CGVS, p. 25). Het CGVS vermoedt dan ook dat u het paspoort in kwestie achterhoudt om uw recente reisgedrag te verbergen.

U schept evenmin duidelijkheid over een eventuele terugkeer naar Bangladesh na juli 2009. In uw 1e asielaanvraag beweerde u dat u van mei 2010 tot juli 2011 opnieuw in uw land van herkomst had verbleven. In uw 2e asielaanvraag ontkende u dat u ooit was teruggekeerd na juli 2009 en voegde u toe

dat al uw eerdere verklaringen vals waren (gehoorverslag CGVS, p. 4). Met deze opmerking geeft u blijk van een ernstig gebrek aan oprechtheid en biedt u het Commissariaat-generaal geen zicht op uw werkelijke reisgedrag van de afgelopen jaren.

Uw incoherente verklaringen en uw niet gerechtvaardigd gebrek aan documenten over uw identiteit en reisgedrag tasten uw algemene geloofwaardigheid bijgevolg reeds in zeer ernstige mate aan.

Ten tweede doet ook uw **zeer laattijdige asielaanvraag** ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde profiel als Bengaalse biseksueel die een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren.

Zo stelt het Commissariaat-generaal vast dat u bij aankomst in het Verenigd Koninkrijk in 2009 vreemd genoeg geen asiel hebt aangevraagd, maar dat u zich gewoon hebt ingeschreven aan de universiteit en geld probeerde te verdienen (gehoorverslag CGVS, p. 7, 25). Gevraagd waarom u geen asiel hebt aangevraagd in het VK, antwoordde u eerst dat u bang was om gerepatrieerd te worden (gehoorverslag CGVS, p. 4). Deze uitleg is niet afdoende, aangezien u zeer goed op de hoogte bleek van de Britse behulpzaamheid ten aanzien van LGBT afkomstig uit moslimlanden: “ze gaven in het bijzonder veel faciliteiten aan mensen die van moslimlanden kwamen, omdat ze wisten, als iemand van een moslimland deze problemen kent, het heel gevaarlijk kan zijn voor hem” (gehoorverslag CGVS, p. 24). In tweede instantie merkte u op dat u geen asiel durfde aan te vragen uit angst voor de Bengaalse gemeenschap in het VK (gehoorverslag CGVS, p. 23). Ook deze uitleg kan niet overtuigen, daar men van een volwassen man kan verwachten dat hij zelfstandig genoeg is om bij de Britse autoriteiten een vertrouwelijke asielaanvraag in te dienen. Het is tevens bevreemdend dat u liet dat vallen dat men “niet altijd aan [zijn] liefdesleven [kan] denken” (gehoorverslag CGVS, p. 26), daar u precies vanwege uw problematische liefdesleven uw land van herkomst zou hebben verlaten. Gelet op wat voorafgaat, besluit het CGVS dat u er niet in geslaagd bent te verklaren waarom u tussen 2009 en 2011 geen asiel hebt aangevraagd in het VK.

In België zou u pas een eerste keer asiel hebben aangevraagd nadat uw Brits studievizum verliep (gehoorverslag CGVS, p. 25, 26). In deze asielaanvraag op basis van politieke motieven zou u hebben “gelogen” en zou u enkel valse verklaringen hebben afgelegd: “Alles wat ik gezegd heb in mijn eerste interview was vals” (vragenlijst CGVS, punt 15; gehoorverslag CGVS, p. 4). Gevraagd waarom u op dat moment niets hebt verteld over uw beweerde biseksuele geaardheid, merkte u enkel op dat u werd “beïnvloed” door een landgenoot (gehoorverslag CGVS, p. 26). Gelet op het vertrouwelijke karakter van asielaanvragen is deze uitleg opnieuw niet aannemelijk.

Bovendien kon u in het gehoor op het CGVS niet duiden waarom u na uw 1e asielaanvraag meer dan 3 jaar hebt gewacht vooraleer asiel aan te vragen op basis van uw beweerde biseksualiteit. U hebt daarentegen wel tot twee keer toe een aanvraag tot regularisatie ingediend. Hoewel u bij uw regularisatieaanvraag in 2013 werd bijgestaan door een advocaat, verwees u in deze aanvraag niet naar uw vermeende seksuele geaardheid, maar baseerde u zich opnieuw op de politieke vervolging in Bangladesh die reeds ongeloofwaardig werd geacht door zowel het CGVS als de RvV (zie brief van advocaat in de “Documenten buiten de asielprocedure”). Het is weinig plausibel dat u uw werkelijke problemen niet zou hebben besproken met uw raadsman in het kader van deze aanvraag. Ook toen uw moeder u eind 2015 telefonisch zou hebben “gewaarschuwd” dat uw zo gevreesde broer naar Parijs was verhuisd (gehoorverslag CGVS, p. 6), besloot u geen asiel aan te vragen opdat u op de bescherming van de Belgische autoriteiten zou kunnen rekenen. Ook deze vaststelling doet ernstig afbreuk aan de door u ingeroepen vrees. In juni 2016 zou u overigens uit vrije wil langs de Franse hoofdstad zijn gereden toen u op weg was naar Spanje (cf. infra).

Ook toen u tijdens uw recente verblijf in het gesloten centrum voor illegalen in Merksplas werd geconfronteerd met een gedwongen terugkeer naar Bangladesh, hebt u vreemd genoeg opnieuw geen asiel aangevraagd. Gevraagd waarom u geen gebruik hebt gemaakt van deze optie toen u wist dat de Belgische autoriteiten u probeerden terug te sturen naar uw land van herkomst, merkte u op dat u “bang” was en dat u “een beetje tijd” nodig had voordat u asiel aanvroeg. U voegde toe dat uw kamergenoten zich niet veilig voelden bij u (gehoorverslag CGVS, p. 10). Deze uitleg is niet overtuigend, daar het CGVS niet kan geloven dat u rekening zou houden met de gevoelens van uw kamergenoten op het moment dat men u probeert terug te sturen naar de plaats die u beweert te vrezen. Ook uw daaropvolgende excuus dat u “beschaamd” zou zijn geweest is niet plausibel, aangezien u klaarblijkelijk erg hoog oploopt met het personeel van Merksplas, met wie u ook aparte gesprekken voerde (gehoorverslag CGVS, p. 10, 30). Door geen asiel aan te vragen op het moment dat u gedwongen zou worden gerepatrieerd doet u zeer ernstig afbreuk aan de door u ingeroepen vrees.

Uw niet gemotiveerde laattijdige asielaanvraag na lange verblijven in het VK en in België ondermijnt de geloofwaardigheid van uw huidige asielmotieven dan ook reeds in zeer ernstige mate.

Op basis van de bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal zich reeds ernstige vragen over uw **beweerde biseksualiteit**. De ongeloofwaardigheid van uw seksuele geaardheid wordt verder bevestigd door onderstaande vaststellingen.

Toen u gevraagd werd hoe u zich voelde op het moment dat u uw seksuele geaardheid zou hebben ontdekt begon u meermaals te praten over een geneeskundestudent genaamd A. die u uitleg zou hebben gegeven over de “symptomen” van biseksualiteit (“Dan legde hij me uit dat deze symptomen biseksualiteit waren”; “Toen hij me zei dat deze symptomen biseksualiteit waren, dan wist ik dat ik biseksueel was”, gehoorverslag CGVS, p. 16). Het is absoluut niet plausibel dat u uw eigen seksuele identiteit zomaar als een ziekte zou beschrijven. Bovendien leek u het gesprek met bovengenoemde A. aan te wenden om vragen over uw eigenlijke gevoelens te vermijden. Pas na aandringen van het Commissariaat-generaal merkte u op dat u zich “beschaamd” voelde en dat u gevoelens had voor uw klasgenoot F. (gehoorverslag CGVS, p. 16). Op basis van uw verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 15) besluit het Commissariaat-generaal dat u tijdens uw puberteit mogelijk verwarde gevoelens hebt gehad, dat u een hechte vriendschap hebt gesloten met bovengenoemde F. en dat u misschien zelfs seksuele handelingen met hem hebt uitgevoerd. Dit intieme contact met een man, dat in Bangladesh frequent voorkomt in familie- en vriendenkringen (zie informatie toegevoegd aan uw dossier), duidt echter niet op het bestaan van een biseksuele identiteit, temeer daar uw verklaringen over de beleving van uw geaardheid als volwassen man niet geloofwaardig werden geacht.

Zo bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u ooit een liefdesrelatie met iemand van hetzelfde geslacht zou hebben gehad. De geloofwaardigheid van de door u beschreven relatie met F. wordt ondermijnd door enkele tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Zo verklaarde u in het gehoor op het CGVS dat u F. niet meer gezien had in Dhaka (gehoorverslag CGVS, p. 18), terwijl u in de eerdere vragenlijst had aangegeven dat F. nog bij u kwam in Dhaka (vragenlijst CGVS, punt 15). Hiermee geconfronteerd, zei u dat u het niet meer wist (gehoorverslag CGVS, p. 19). Het is niet geloofwaardig dat u niet meer zou weten of u de persoon die u zo lang graag zou hebben gezien (gehoorverslag CGVS, p. 21) al dan niet nog zou hebben gezien sinds uw verhuis naar de hoofdstad. Ook uw verklaringen over het einde van deze beweerde relatie waren tegenstrijdig. In het gehoor op het CGVS verklaarde u in eerste instantie dat u de relatie met F. zelf had stopgezet vanwege de afstand en dat F. akkoord ging met deze beslissing (“out of sight is out of mind”, gehoorverslag CGVS, p. 19). Verder gaf u plots aan dat F. religieus was geworden, dat hij was veranderd en dat hij u probeerde te veranderen (gehoorverslag CGVS, p. 19). Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring, merkte u op: “Wat ik bedoelde was dat hij meer religieus werd, en ook vanwege de afstand, dus beide dingen” (gehoorverslag CGVS, p. 20). Gelet op het enorme contrast tussen beide beweringen kan er geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde jeugdliefde in Bangladesh.

Het CGVS kan evenmin geloof hechten aan uw beweerde liefdesrelatie met S. S. in het VK. Uw verklaringen tonen reeds aan dat het hier een vriendschappelijke relatie betreft, met activiteiten zoals samen televisie kijken, op de computer spelen en op restaurant gaan (gehoorverslag CGVS, p. 25). Op de voorgelegde foto's bent u steeds opnieuw in het gezelschap van andere mannen te zien. Ook het feit dat u zich niet bleek af te vragen of uw beweerde Bengaalse geliefde zelf ooit asiel had aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 25) toont aan dat u geen duurzame relatie hebt gehad met deze persoon. Verder beweerde u dat u en S. S. op emotionele wijze uit elkaar zouden zijn gegaan op het moment dat u het VK diende te verlaten omdat uw visum zou verlopen (“het is gewoon omdat ik Londen moest verlaten”, gehoorverslag CGVS, p. 25). Het is niet plausibel dat u ook op dit moment niet zou gedacht hebben om asiel aan te vragen om uw relatie te redden, maar dat u integendeel naar België zou zijn gekomen om er om verzonnen politieke redenen asiel aan te vragen. Gelet op deze vaststelling kan het CGVS geen geloof hechten aan uw beweerde relatie met S. S..

Ook uw beweerde actuele relatie met J. H., een Bengaalse asielzoeker met wie u een zaak zou zijn opgestart (gehoorverslag CGVS, p. 10), is niet geloofwaardig. U verklaarde immers zelf dat ook deze J. H. bij zijn asielaanvraag voor de Belgische overheid zich enkel baseerde op politieke motieven. Nergens zou er sprake geweest zijn van zijn beweerde geaardheid of van zijn relatie met u (gehoorverslag CGVS, p. 10). Gelet op de ernstige problemen die LGBT in Bangladesh kunnen ondervinden, kan het Commissariaat-generaal niet aannemen dat een Bengaalse asielzoeker dit motief zou verzwijgen. Daarnaast doet ook uw eigen gedrag van de afgelopen maanden afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beschreven liefdesrelatie met J. H.. Zo verklaarde u dat u in juni 2016 voor twee weken naar Spanje was gereisd met uw vriend A. K. “om uit te zoeken of [u] daar opportuniteiten had”, om te zien of u daar een zaak kon openen en om op vakantie te gaan (vragenlijst CGVS, punt 14; gehoorverslag CGVS, p. 4). U gaf zelfs aan “ik bleef lang in België en kon daar niets doen” (gehoorverslag CGVS, p. 4), een opmerking waarmee u andermaal uw beweerde biseksualiteit en uw daaraan verbonden vrees ondermijnt, daar het blijkbaar nog steeds niet in u opkwam om hiervoor internationale bescherming te zoeken. U beweerde weliswaar dat u wilde nagaan “of ze daar [in Spanje] asiel hebben” (gehoorverslag CGVS, p. 4), maar ondernam geen enkele stap in deze richting en vroeg ook bij uw terugkeer naar België geen asiel aan. Gelet op wat voorafgaat kan het CGVS dan ook geen geloof hechten aan uw relatie met J. H..

Het Commissariaat-generaal merkt ten slotte op dat u in het gehoor niet wist te antwoorden op de vraag of er ontmoetingsplaatsen of organisaties voor LGBT bestaan in Dhaka, de stad waar u als jonge, hoogopgeleide biseksueel zou hebben verbleven. Ondanks het feit dat u in de hoofdstad toegang had tot internet gaf u zelfs aan dat u “probeerde geen informatie te krijgen hierover” (gehoorverslag CGVS, p. 22). Het is niet plausibel dat u als geteisterde biseksueel op geen enkel moment zou hebben gepoogd contact te zoeken met lotgenoten, die nochtans te bereiken waren via internetfora (zie informatie toegevoegd aan uw dossier). Verder kon u wel enkele ontmoetingsplaatsen voor gays in het VK en in Antwerpen opnoemen (gehoorverslag CGVS, p. 14, 24, 27). Dit louter vermelden van enkele plaatsen kan de appreciatie van uw asiëldossier echter niet in positieve zin doen ombuigen.

Ten slotte kan het CGVS geen enkel geloof hechten aan de door u aangehaalde **reeds ondergane vervolging** in Bangladesh. In de aanvankelijke vragenlijst van het CGVS had u immers onomstotelijk aangegeven: “Ik ben biseksueel [...]. Ik had geen problemen in Bangladesh die hier verband mee hielden” (vragenlijst CGVS, punt 15). In het gehoor op het CGVS verklaarde u plots dat u in Comilla werd geslagen en gefolterd door uw broer (gehoorverslag CGVS, p. 17). Hiermee geconfronteerd, suggereerde u dat u de vraag wellicht niet had verstaan (gehoorverslag CGVS, p. 18). Deze uitleg is niet afdoende, aangezien u deze verklaring gaf op het moment dat u werd gevraagd naar “nieuwe elementen” in uw huidige asielaanvraag. Vervolgens minimaliseerde u de beweerde acties van uw broer door te stellen dat het “geen groot ding” was (gehoorverslag CGVS, p. 18). Ook deze uitleg is niet overtuigend, daar u eerder tot twee keer toe het woord “foltering” in de mond had genomen (gehoorverslag CGVS, p. 10, 21). Ook de telefonische en persoonlijke bedreigingen die u zou hebben ontvangen in Dhaka werden op geen enkel moment vermeld in de vragenlijst (gehoorverslag CGVS, p. 21, 23). Het is opnieuw niet geloofwaardig dat u dacht dat u zich met deze vragenlijst “gewoon [moest] introduceren” (gehoorverslag CGVS, p. 21), gezien het feit dat u de geplogenheden van de asiëlprocedure wel degelijk kent en men u duidelijk heeft gevraagd naar nieuwe elementen in uw dossier. Er kan bijgevolg geen enkel geloof worden gehecht aan de gebeurtenissen die zich volgens uw verklaringen zouden hebben afgespeeld in Bangladesh.

De door u voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. De professionele documenten over uw zaak in België houden geen verband met uw asielaanvraag. Het bevel om het grondgebied te verlaten, de brief van uw advocaat in verband met uw regularisatie en het Franse bevel om het grondgebied te verlaten betreffen enkel procedures die eerder werden opgestart en hierboven reeds werden besproken (cf. supra). Het internetartikel over LGBT in Bangladesh bevat enkel algemene informatie. De voorgelegde foto's kunnen niet aantonen dat u biseksueel zou zijn, aangezien zij enkel u en uw vrienden afbeelden in een neutrale context. De brief van J. H. heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter. Gelet op de het feit dat deze persoon in zijn eigen asiëlprocedure op geen enkel moment heeft verwezen naar zijn biseksuele geaardheid, noch naar zijn relatie met u (cf. supra), kan er geen geloof gehecht worden aan de beweringen die in deze brief staan te lezen. Het verblijfsdocument en de aangifte van adreswijziging, ten slotte, bevestigen enkel dat u J. H. kent en dat u met hem samenwoont, een gegeven dat niet wordt betwist door het Commissariaat-generaal, maar dat wederom niet wijst op het hebben van een relatie.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asiëlrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/2 tot en met 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3.(c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en van

de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat het duidelijk is dat de bestreden beslissing o.a. de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt, dat de verwerende partij *in casu* flagrant het redelijkheidsbeginsel schendt door geen rekening te houden met de belangen van verzoeker en dat de motieven in de bestreden beslissing niet volstaan om de beslissing te dragen. Na een theoretische uiteenzetting van de betreffende wetsbepalingen en beginselen, poogt verzoeker de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoeker is daarbij van mening dat hij heeft meegewerkt aan de asielprocedure en dat er wel degelijk meer dan voldoende elementen zijn om zijn identiteit en reisgedrag vast te stellen. Verzoeker stelt bovendien dat de verwerende partij haar medewerkingsplicht heeft geschonden door niet te onderzoeken wat de redenen waren van zijn niet-verwijdering van het Belgisch grondgebied na 29 dagen in het gesloten centrum te Merksplas te hebben gezeten. Verzoeker voert voorts aan dat, waar verwerende partij voorhoudt dat het niet aannemelijk is dat hij nooit een identiteitskaart heeft gehad, de verwerende partij daarbij uit het oog verliest dat zij de nationaliteit van verzoeker nooit in vraag heeft gesteld. Verzoeker meent dan ook zich niet te kunnen (en willen) wensen tot de Bengalese Ambassade nu zijn asielprocedure nog steeds lopende is. Het komt naar mening van verzoeker aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe om het dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken in te kijken en de informatie over de poging tot zijn verwijdering naar Bangladesh te betrekken in de bestreden beslissing, hetgeen *in casu* niet gedaan werd. Verzoeker wijst in dit verband nog op de medewerkingsplicht die op de asielinstanties rust en citeert ten dien einde uit het arrest M.m. v. Ierland en verwijst naar het arrest M.A. v. Zwitserland.

Met betrekking tot zijn laattijdige asielaanvraag merkt verzoeker op dat het geen argument mag vormen om zijn asielaanvraag te verwerpen en/of de geloofwaardigheid van zijn vrees in twijfel te trekken. Verzoeker citeert artikel 10 Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) en een uittreksel uit het UNHCR rapport "*Beyond Proof*". Dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend bij zijn aankomst in België, verklaart verzoeker door het feit dat hij grote moeite heeft om mensen te vertellen over zijn geaardheid en bovendien bang was om teruggestuurd te worden. Voorts geeft verzoeker argumenten voor het niet indienen van een asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk, die citeert uit het gehoorverslag. Hij benadrukt tevens dat hij tijdens het gehoor vreesde om het land te worden uitgezet omdat hij met een vals paspoort het Verenigd Koninkrijk was binnengekomen. Daarnaast wijst verzoeker erop dat de verwerende partij zelf aangeeft dat verzoeker in België een eerste keer asiel heeft aangevraagd nadat zijn Brits studentenvisum verliep.

Verzoeker stelt nog dat hij zijn vriendin in Bangladesh éénmaal heeft verteld over zijn geaardheid, dat zij hierop zijn familieleden contacteerde, waarop hij verbaal werd aangepakt door zijn moeder en broer en hij bovendien werd opgesloten en geslagen door zijn broer; ook verklaart waarom hij niemand in Bangladesh nog in vertrouwen durfde te nemen. In die context was hij gedurende het gehoor aldus zeer emotioneel bij het vertellen van dit incident. Verzoeker geeft aan dat hij ook in het buitenland blijft worstelen met zijn geaardheid en het in vertrouwen nemen van mensen.

Dat hij drie jaar heeft gewacht vooraleer hij asiel heeft aangevraagd, volgt verzoeker niet. Hij diende immers verschillende regularisatieaanvragen in die aantonen dat hij geenszins naar zijn land van herkomst wenste terug te keren. Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat verzoeker beïnvloed werd door andere mensen. Dat dit weinig plausibel is – zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorhoudt – kan verzoeker niet volgen. In zoverre de commissaris-generaal verzoeker kwalijk neemt geen asiel te hebben aangevraagd toen hij in het gesloten centrum te Merksplas verbleef, verduidelijkt verzoeker dat er zich in het centrum een voorval heeft voorgedaan en dat hij nog steeds bang was om zijn geaardheid te openbaren. Verzoeker is dan ook van oordeel dat het feit dat hij nu pas een asielaanvraag heeft ingediend geen afbreuk mag doen aan zijn geloofwaardigheid. Bovendien heeft hij op een doorleefde en spontane wijze over de ontdekking van zijn seksuele identiteit en problemen die hij heeft ervaren in Bangladesh omwille van zijn geaardheid verteld, aldus verzoeker die nog verwijst naar de getuigenis van een kennis. Dat het gaat om een getuigenis met een privaat karakter, kan naar mening van verzoeker niet volstaan om het als irrelevant te beschouwen.

Met betrekking tot zijn profiel als biseksuele man afkomstig uit Bangladesh stelt verzoeker tot zijn verbazing vast dat de verwerende partij besluit dat hij tijdens zijn pubertijd mogelijk verwarde gevoelens

heeft gehad, dat hij een hechte vriendschap heeft gesloten met F. en dat hij misschien zelfs seksuele handelingen met hem heeft uitgevoerd, maar dat dit frequent zou voorkomen in familie- en vriendenkringen, hetgeen aldus niet wijst op het bestaan van een biseksuele identiteit. Verzoeker stelt vooreerst dat de COI Focus opgenomen in het administratief dossier geenszins de maatschappelijke situatie ten aanzien van biseksuelen en hun genderuitdrukking behandelt en dat de COI Focus uitdrukkelijk stelt *“dat het niet de bedoeling is van deze COI Focus om uitsluitel te geven over de ‘ware’ seksuele geaardheid van alle mannen uit de MSM netwerken in Bangladesh”*. Verzoeker wijst er daarnaast op dat de COI Focus onvoldoende vaststaande elementen bevat om de biseksualiteit van verzoeker in vraag te stellen en *“Alleszins valt uit de COI vast te stellen dat het profiel van verzoeker niet in aanmerking komt om diens bewezen jeugdige relatie(s) te beschouwen als MSM.”* Verzoeker meent nog dat, daargelaten de vaststelling dat hij tijdens het gehoor niet geconfronteerd werd met deze informatie, hij zijn profiel – zowel in de periode van puberteit als op latere leeftijd – heeft aangetoond, doch dat de commissaris-generaal de term biseksualiteit te beperkend interpreteert en toepast. Verzoeker stelt immers vast dat de enige kritiek die verwerende partij ten aanzien van zijn seksuele geaardheid heeft geuit zijn relaties betreft met F., S. S. en J. H., doch dat het aan verwerende partij toekwam om te onderzoeken of hij biseksueel is. Ten onrechte beperkt de verwerende partij zich evenwel de juridische kwestie tot de vraag of verzoeker ooit een liefdesrelatie met iemand van hetzelfde geslacht zou hebben gehad. Verzoeker verwijst naar twee arresten van de Raad waaruit blijkt dat hoofdzakelijk belang wordt gehecht aan de ontdekking van de seksuele geaardheid, wat bij verzoeker niet betwist lijkt te zijn. Voorts blijkt het aspect van gevoelens een belangrijke rol te krijgen bij de beoordeling van de beleving van seksuele geaardheid, vervolgt verzoeker. Hij stelt vast dat de commissaris-generaal op geen enkele wijze kritiek uit op de biseksuele beleving van verzoeker, noch dat verzoeker verweten wordt onvoldoende informatie te hebben verschaft over zijn partners of zijn emotionele en gevoelsmatige beleving. Hij laakt dan ook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen irrelevante gebeurtenissen voorhoudt als elementen die belangrijk zouden zijn voor het bestaan van een biseksuele identiteit/beleving. Verzoeker besluit in dit verband dat hij een coherent, samenhangend, consistent en gedetailleerd asielrelaas heeft gebracht en brengt het arrest van de Raad van State van 9 december 2003 en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 maart 2012 in herinnering.

Verzoeker verklaart dat hij opnieuw asiel indient omdat hij biseksueel is, dat hij in Bangladesh een vriend F. had en dat vanaf dat mensen dat mensen dit te weten kwamen, hij verhuisde naar Dhaka. Verzoeker herhaalt dat hij de tolk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mogelijks niet goed begrepen/verstaan heeft en dat het duidelijk is dat hij in het kader van zijn *“Verklaring meervoudige aanvraag”* duidelijk spreekt van verschillende problemen die hem ertoe bewegen om asiel aan te vragen. Het feit dat verzoeker zijn seksuele geaardheid diende te verstoppen, kan bovendien op zich al beschouwd worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, aldus verzoeker. Verzoeker stelt voorts nog: *“Verzoeker is dan ook van mening dat de vormen van intimidatie en bedreigingen die hij in Bangladesh reeds heeft ondergaan, een vervolging uitmaken zoals bedoeld in de Conventie van Genève en artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet.*

Volgens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet “[i]s het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.” Dit impliceert een omkering van de bewijslast en dat verzoeker het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

De gewelddaden en discriminatie die biseksuelen in Bangladesh ondergaan, worden beschreven in meerdere objectieve bronnen die de verklaringen van verzoeker bevestigen. Eerst en vooral moet er op gewezen worden dat homoseksuele/biseksuele relaties illegaal zijn volgens het Bengaals strafwetboek.

Zo stelt artikel 377 van het Strafwetboek van 6 oktober 1860: [...]

Het Hof van Justitie stelt dat zo'n strafbepaling en de toepassing ervan moet gezien worden als een daad van vervolging: [...]

Dit werd ook bevestigd door UNHCR: [...]

Bovendien leidt het loutere bestaan van deze bepaling en het criminaliseren van homoseksuele relaties, ook tot onverdraagzaamheid en stigmatisering van LGBTI-personen in Bangladesh die het niveau van vervolging bereikt. Het UNHCR stelt hieromtrent: [...]

Ook Uw Raad heeft in een arrest met drie rechters reeds geoordeeld dat het bestaan van wetgeving die homoseksualiteit criminaliseert, zelfs indien deze niet wordt toegepast, erop wijst dat de betrokkene niet kan rekenen op bescherming van de overheid: [...]

Verzoeker besluit dan ook dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert en dit op basis van het behoren tot een bepaalde sociale groep. Verzoeker meent dan ook als vluchteling erkend te dienen te worden.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan het verzoekschrift volgende stukken: een verklaring van A. F., een lidkaart van "The Boots", het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 oktober 2012, het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 februari 2014 en een document dat in de inventaris der stukken benoemd wordt als: "*Responses to Information Requests*".

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

De Raad stelt voorst vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel derhalve niet ontvankelijk is.

In de mate verzoeker artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet geschonden acht, benadrukt de Raad dat dit artikel werd opgeheven bij artikel 17 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, de Opvangwet en van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. De inhoud ervan wordt evenwel grotendeels hernomen door het nieuwe artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.2. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 9 augustus 2012 besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker aangehaalde asielaanvraag. De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd bij 's Raads arrest nummer 91 968 van 22 november 2012 bevestigd. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Verzoeker diende op 25 september 2013 een eerste regularisatieaanvraag in, die onontvankelijk werd verklaard op 16 januari 2014. In 2014 diende verzoeker een tweede regularisatieaanvraag in. In 2016 verbleef verzoeker 29 dagen in het gesloten centrum te Merksplas.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

2.3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het kader van zijn huidige, tweede asielaanvraag niet langer beroept op de asielmotieven die hij tijdens zijn vorige asielaanvraag inriep. Verzoeker geeft immers aan tijdens zijn eerste asielaanvraag te hebben gelogen op advies van anderen en brengt als nieuwe element bij dat hij biseksueel is.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekers incoherente verklaringen en niet gerechtvaardigde gebrek aan documenten over zijn identiteit en reisgedrag afbreuk doen aan zijn algehele geloofwaardigheid; (ii) verzoekers zeer laattijdige asielaanvraag verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde profiel als Bengalese biseksueel die een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren vermits (1) verzoeker bij zijn aankomst in het Verenigd Koninkrijk in 2009 geen asiel heeft aangevraagd, (2) verzoeker ook in België pas voor de eerste keer asiel aanvroeg nadat zijn Brits studievizum verliep, hij bovendien bij deze asielaanvraag op basis van politieke motieven “gelogen” zou hebben en enkel valse verklaringen zou hebben afgelegd en hiertoe geen aannemelijke verklaring kan aanreiken, (3) verzoeker niet kan duiden waarom hij na de afwijzing van zijn eerste asielaanvraag meer dan drie jaar heeft gewacht vooraleer asiel aan te vragen op basis van zijn beweerde biseksualiteit, (4) het niet aannemelijk is dat verzoeker ook tijdens zijn verblijf in het gesloten centrum voor illegalen te Merkplas – geconfronteerd met een gedwongen terugkeer naar Bangladesh – niet opnieuw asiel heeft aangevraagd; (iii) er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde biseksualiteit vermits (1) zijn verklaringen over de ontdekking van zijn seksuele geaardheid niet aannemelijk zijn, nu hij zijn seksuele identiteit zomaar als “ziekte met symptomen” omschrijft en verzoekers verklaringen over de beleving van zijn geaardheid als volwassen man niet geloofwaardig zijn, (2) verzoeker niet aannemelijk maakt ooit een liefdesrelatie met iemand van hetzelfde geslacht te hebben gehad, aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde liefdesrelatie met F. in Bangladesh, met S. S. in het Verenigd Koninkrijk, noch aan de beweerde actuele relatie met J. H., (3) het niet aannemelijk is dat verzoeker niet wist te antwoorden op de vraag of er ontmoetingsplaatsen of organisaties voor LGBT (*lesbian, gay, bisexual, and transgender*) bestaan in Dhaka, de stad waar hij volgens zijn verklaringen nochtans als jonge, hoogopgeleide biseksueel verbleven zou hebben; (iv) geen enkel geloof gehecht kan worden aan de door verzoeker aangehaalde reeds ondergane vervolging in Bangladesh.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 oktober 2016 (CG nr. 1121334Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers in het kader van huidig asielaanvraag geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde bisexualiteit.

2.3.2.4.1. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden dat verzoekers incoherente verklaringen en gebrek aan documenten uit Bangladesh zijn algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aantasten, waar in de bestreden beslissing staat te lezen: *“U verklaarde dat u nooit een identiteitskaart hebt gehad, omdat u niet wist hoe u dit document kon verkrijgen (gehoorverslag CGVS, p. 8). Deze uitleg is niet geloofwaardig, daar uit de beschikbare informatie blijkt dat de Bengaalse National Identity Card sinds 2008 algemeen verspreid is en bovendien vereist is voor onder andere schoolinschrijvingen en bankrekeningen (zie informatie toegevoegd aan uw dossier). Gelet op uw activiteiten als student en leerkracht in de hoofdstad Dhaka tot juli 2009 kan het CGVS dan ook geen geloof hechten aan uw bewering dat u nooit een identiteitskaart zou hebben gehad.*

In tegenstelling tot uw 1e asielaanvraag bevestigde u dit keer wel dat u Bangladesh in 2009 met een vals paspoort en een studentervisum hebt verlaten. U beweerde echter dat u het paspoort in kwestie niet kon voorleggen, omdat u dit reisdocument kort na aankomst in het Verenigd Koninkrijk (VK) zou hebben afgegeven aan de advocaat die uw reis zou hebben georganiseerd (gehoorverslag CGVS, p. 3, 8, 9). Het is echter niet plausibel dat u dit identiteitsdocument met verblijfsvergunning zomaar zou hebben afgegeven en dat u vervolgens meer dan twee jaar zonder papieren in het VK zou hebben gestudeerd, temeer daar u het land op een legale manier zou hebben verlaten voordat uw visum verliep (gehoorverslag CGVS, p. 25). Het CGVS vermoedt dan ook dat u het paspoort in kwestie achterhoudt om uw recente reisgedrag te verbergen.

U schept evenmin duidelijkheid over een eventuele terugkeer naar Bangladesh na juli 2009. In uw 1e asielaanvraag beweerde u dat u van mei 2010 tot juli 2011 opnieuw in uw land van herkomst had verbleven. In uw 2e asielaanvraag ontkende u dat u ooit was teruggekeerd na juli 2009 en voegde u toe dat al uw eerdere verklaringen vals waren (gehoorverslag CGVS, p. 4). Met deze opmerking geeft u blijk van een ernstig gebrek aan oprechtheid en biedt u het Commissariaat-generaal geen zicht op uw werkelijke reisgedrag van de afgelopen jaren.

Uw incoherente verklaringen en uw niet gerechtvaardigd gebrek aan documenten over uw identiteit en reisgedrag tasten uw algemene geloofwaardigheid bijgevolg reeds in zeer ernstige mate aan.”

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij wel degelijk meegewerkt heeft aan de procedure, dat hij meer dan voldoende elementen heeft voorgelegd om zijn identiteit en “reisgedrag” vast te stellen, komt hij in wezen niet verder dan het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarmee hij er echter niet in slaagt voormelde pertinente motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoeker voorts aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn medewerkingsplicht heeft geschonden doordat deze niet onderzocht heeft wat de redenen waren van verzoekers niet-verwijdering van het Belgische grondgebied nadat hij 29 dagen in het gesloten centrum te Merksplas werd vastgehouden met het oog op verwijdering uit het grondgebied, wijst de Raad erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden op een welbepaalde plaats beslissingen door de Dienst Vreemdelingenzaken betreffen. Deze beslissingen zijn van geen enkele invloed op de aard van de beslissing die in het kader van de asielaanvraag wordt genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en die betrekking heeft op de vraag of in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker niet kan voorhouden dat het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen het dossier bij Dienst Vreemdelingenzaken diende in te kijken en hieromtrent motieven diende op te nemen in de bestreden beslissing.

Met het verweer dat de verwerende partij vergeet rekening te houden met het gegeven dat de nationaliteit van verzoeker nooit in vraag werd gesteld, brengt verzoeker evenmin een aanvaardbare verklaring bij om het ontbreken van stukken die zijn identiteit en recent reisgedrag kunnen staven te duiden. Het is immers zo dat, daargelaten de vaststelling dat verzoekers nationaliteit op zich niet wordt betwist, het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, wel degelijk een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot het asielrelaas van verzoeker. Duidelijkheid omtrent de reisweg en de eventueel gebruikte documenten is immers primordiaal voor een correct onderzoek naar de gegronde vrees. Het internationale paspoort is, indien een asielzoeker de waarheid omtrent zijn vluchtrelaas en vlucht spreekt, een doorslaggevend element en objectief bewijs waarmee deze zijn verklaringen zwart op wit kan aantonen en zodoende zijn vrees aannemelijk kan maken. De commissaris-generaal kon dan ook, rekening houdend met bovenstaande, terecht oordelen dat het vermoeden ontstaat dat verzoeker bewust zijn paspoort heeft achtergehouden. Door opzettelijk dit document achter te houden voor de asielinstanties ondergraaft verzoeker volledig zijn algemene geloofwaardigheid.

2.3.2.4.2. Hoewel verzoeker mogelijk verwarde gevoelens heeft gehad gedurende zijn puberteit, dient te worden opgemerkt dat dit niet volstaat om te duiden op het bestaan van een biseksuele identiteit vandaag. Temeer daar verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging omwille van zijn beweerde profiel als Bengalese biseksueel op ernstige wijze gerelativeerd wordt door volgende vaststellingen.

Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op verzoekers laattijdige asielaanvraag. Verzoekers houding getuigt immers allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing pertinent overwogen als volgt: "(...) Zo stelt het Commissariaat-generaal vast dat u bij aankomst in het Verenigd Koninkrijk in 2009 vreemd genoeg geen asiel hebt aangevraagd, maar dat u zich gewoon hebt ingeschreven aan de universiteit en geld probeerde te verdienen (gehoorverslag CGVS, p. 7, 25). Gevraagd waarom u geen asiel hebt aangevraagd in het VK, antwoordde u eerst dat u bang was om gerepatrieerd te worden (gehoorverslag CGVS, p. 4). Deze uitleg is niet afdoende, aangezien u zeer goed op de hoogte bleek van de Britse behulpzaamheid ten aanzien van LGBT afkomstig uit moslimlanden: "ze gaven in het bijzonder veel faciliteiten aan mensen die van moslimlanden kwamen, omdat ze wisten, als iemand van een moslimland deze problemen kent, het heel gevaarlijk kan zijn voor hem" (gehoorverslag CGVS, p. 24). In tweede instantie merkte u op dat u geen asiel durfde aan te vragen uit angst voor de Bengaalse gemeenschap in het VK (gehoorverslag CGVS, p. 23). Ook deze uitleg kan niet overtuigen, daar men van een volwassen man kan verwachten dat hij zelfstandig genoeg is om bij de Britse autoriteiten een vertrouwelijke asielaanvraag in te dienen. Het is tevens bevreemdend dat u liet dat vallen dat men "niet altijd aan [zijn] liefdesleven [kan] denken" (gehoorverslag CGVS, p. 26), daar u precies vanwege uw problematische liefdesleven uw land van herkomst zou hebben verlaten. Gelet op wat voorafgaat, besluit het CGVS dat u er niet in geslaagd bent te verklaren waarom u tussen 2009 en 2011 geen asiel hebt aangevraagd in het VK.

In België zou u pas een eerste keer asiel hebben aangevraagd nadat uw Brits studievizum verliep (gehoorverslag CGVS, p. 25, 26). In deze asielaanvraag op basis van politieke motieven zou u hebben "gelogen" en zou u enkel valse verklaringen hebben afgelegd: "Alles wat ik gezegd heb in mijn eerste interview was vals" (vragenlijst CGVS, punt 15; gehoorverslag CGVS, p. 4). Gevraagd waarom u op dat moment niets hebt verteld over uw beweerde biseksuele geaardheid, merkte u enkel op dat u werd "beïnvloed" door een landgenoot (gehoorverslag CGVS, p. 26). Gelet op het vertrouwelijke karakter van asielaanvragen is deze uitleg opnieuw niet aannemelijk.

Bovendien kon u in het gehoor op het CGVS niet duiden waarom u na uw 1e asielaanvraag meer dan 3 jaar hebt gewacht vooraleer asiel aan te vragen op basis van uw beweerde biseksualiteit. U hebt daarentegen wel tot twee keer toe een aanvraag tot regularisatie ingediend. Hoewel u bij uw regularisatieaanvraag in 2013 werd bijgestaan door een advocaat, verwees u in deze aanvraag niet naar uw vermeende seksuele geaardheid, maar baseerde u zich opnieuw op de politieke vervolging in Bangladesh die reeds ongeloofwaardig werd geacht door zowel het CGVS als de RvV (zie brief van

advocaat in de “Documenten buiten de asielprocedure”). Het is weinig plausibel dat u uw werkelijke problemen niet zou hebben besproken met uw raadsman in het kader van deze aanvraag. Ook toen uw moeder u eind 2015 telefonisch zou hebben “gewaarschuwd” dat uw zo gevreesde broer naar Parijs was verhuisd (gehoorverslag CGVS, p. 6), besloot u geen asiel aan te vragen opdat u op de bescherming van de Belgische autoriteiten zou kunnen rekenen. Ook deze vaststelling doet ernstig afbreuk aan de door u ingeroepen vrees. In juni 2016 zou u overigens uit vrije wil langs de Franse hoofdstad zijn gereden toen u op weg was naar Spanje (cf. infra).

Ook toen u tijdens uw recente verblijf in het gesloten centrum voor illegalen in Merksplas werd geconfronteerd met een gedwongen terugkeer naar Bangladesh, hebt u vreemd genoeg opnieuw geen asiel aangevraagd. Gevraagd waarom u geen gebruik hebt gemaakt van deze optie toen u wist dat de Belgische autoriteiten u probeerden terug te sturen naar uw land van herkomst, merkte u op dat u “bang” was en dat u “een beetje tijd” nodig had voordat u asiel aanvraagde. U voegde toe dat uw kamergenoten zich niet veilig voelden bij u (gehoorverslag CGVS, p. 10). Deze uitleg is niet overtuigend, daar het CGVS niet kan geloven dat u rekening zou houden met de gevoelens van uw kamergenoten op het moment dat men u probeert terug te sturen naar de plaats die u beweert te vrezen. Ook uw daaropvolgende excuus dat u “beschaamd” zou zijn geweest is niet plausibel, aangezien u klaarblijkelijk erg hoog oploopt met het personeel van Merksplas, met wie u ook aparte gesprekken voerde (gehoorverslag CGVS, p. 10, 30). Door geen asiel aan te vragen op het moment dat u gedwongen zou worden gerepatriëerd doet u zeer ernstig afbreuk aan de door u ingeroepen vrees.

Uw niet gemotiveerde laattijdige asielaanvraag na lange verblijven in het VK en in België ondermijnt de geloofwaardigheid van uw huidige asielmotieven dan ook reeds in zeer ernstige mate.”

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet rationeel handelde en bovendien bang was om het Verenigd Koninkrijk uitgezet te worden aangezien hij met een vals paspoort het land was binnengekomen, komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen. Dit is des te meer niet aannemelijk daar verzoeker tijdens het gehoor aangeeft dat bi- of homoseksuelen in het Verenigd Koninkrijk “*elk recht [hebben] om te doen wat ze willen*”, dat het een vrij land is waar bijzonder veel faciliteiten gegeven worden aan mensen die van moslimlanden komen en dat hij er zich voelde als een vrij man zonder problemen (administratief dossier, stuk 5, p. 23-24).

In zoverre verzoeker voorts betoogt dat het feit dat hij in België regularisatieaanvragen indiende na zijn eerste asielaanvraag aantoonde dat hij geenszins naar zijn land van herkomst wenste terug te keren, dat hij duidelijk verklaard heeft dat hij door andere mensen werd beïnvloed en dit ten onrechte als weinig plausibel van de hand wordt gedaan, komt verzoeker niet verder dan het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij er evenwel niet in slaagt de pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. De argumentatie in het verzoekschrift dat hij grote moeite heeft om mensen te vertellen over zijn geaardheid, blijft worstelen met het in vertrouwen nemen van personen – zeker gelet op het incident in Bangladesh –, zeer emotioneel wordt bij het vertellen over dit incident en door het voorval in het gesloten centrum te Merksplas nog steeds bang was, kan evenmin als afdoende verschooning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Wat betreft het gegeven dat de asielprocedure verzoeker ongemak of angst zou inboezemen, wijst de Raad erop dat de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en “het moeilijk hebben met het uiten van zijn geaardheid” kan geen reden zijn om dergelijke belangrijke informatie te verzwijgen. Verzoeker heeft immers zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen. Dit klemt des te meer daar deze redenen verzoeker er niet van hebben weerhouden om zich in 2016 vluchteling te verklaren. Verzoekers laattijdige asielaanvraag vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. Aldus doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente, uitgebreide motieven uit de bestreden beslissing, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog aanvoert dat het laattijdig karakter van zijn asielaanvraag geen argument mag vormen om zijn aanvraag te verwerpen en/of de geloofwaardigheid van zijn vrees in twijfel te stellen en hij in dit verband verwijst naar artikel 10, §1 van de Procedurerichtlijn en de UNHCR-doctrine, waarin uitdrukkelijk gestipuleerd wordt dat het laattijdige aspect van een asielaanvraag op zich geen voldoende grond is om deze te weigeren, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Verzoekers laattijdige asielaanvraag vormt immers geenszins de enige reden waarop de bestreden beslissing gemotiveerd is doch betreft slechts een deel

daarvan. Het is daarnaast het gebrek aan documenten uit Bangladesh ter staving van zijn identiteit en reisgedrag en het geheel van ongeloofwaardige verklaringen aangaande zijn beweerde bisexualiteit op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelt dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd.

Voorts dient te worden benadrukt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker die zichzelf identificeert als biseksueel mag derhalve worden verwacht dat hij minstens doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn eigen biseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van bisexualiteit die verder reiken dan stereotiepe opvattingen – hetgeen verzoeker in onderhavig verzoekschrift overigens uitdrukkelijk onderschrijft. Ook kan sociale aanknopingspunten worden verwacht en dus enige bekendheid worden aangetoond met de situatie van homoseksuelen in zijn land van herkomst en eventueel ook in België. Van een asielzoeker die zich identificeert als biseksueel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van herkomst kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoont, *quod non in casu* zoals blijkt uit de bestreden beslissing en hetgeen volgt.

Waar verzoeker meent dat hij zijn profiel – zowel in de periode van puberteit als op latere leeftijd – heeft aangetoond, dat er enkel kritiek wordt geuit op zijn relaties met F., S. S. en J.H. waardoor de juridische kwestie ten onrechte beperkt is gebleven tot de vraag of verzoeker ooit een liefdesrelatie met iemand van hetzelfde geslacht heeft gehad, slaat hij geen acht op het feit dat het oppervlakkig en niet-doorleefd karakter van zijn verklaringen omtrent zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid en het gegeven dat hij niet op de hoogte is van ontmoetingsplaatsen of organisaties voor LGBT in Dhaka eveneens elementen zijn op grond waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelt dat de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden bisexualiteit wordt ondermijnd.

Met het betoog dat geenszins zijn emotionele en gevoelsmatige beleving met zijn partners wordt betwist en in zoverre hij poneert dat hij een coherent, samenhangend, consistent en gedetailleerd asielrelaas heeft gebracht, gaat verzoeker voorbij aan de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing waaruit het tegendeel blijkt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt dienaangaande op goede gronden: *“Zo bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u ooit een liefdesrelatie met iemand van hetzelfde geslacht zou hebben gehad. De geloofwaardigheid van de door u beschreven relatie met F. wordt ondermijnd door enkele tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Zo verklaarde u in het gehoor op het CGVS dat u F. niet meer gezien had in Dhaka (gehoorverslag CGVS, p. 18), terwijl u in de eerdere vragenlijst had aangegeven dat F. nog bij u kwam in Dhaka (vragenlijst CGVS, punt 15). Hiermee geconfronteerd, zei u dat u het niet meer wist (gehoorverslag CGVS, p. 19). Het is niet geloofwaardig dat u niet meer zou weten of u de persoon die u zo lang graag zou hebben gezien (gehoorverslag CGVS, p. 21) al dan niet nog zou hebben gezien sinds uw verhuis naar de hoofdstad. Ook uw verklaringen over het einde van deze beweerde relatie waren tegenstrijdig. In het gehoor op het CGVS verklaarde u in eerste instantie dat u de relatie met F. zelf had stopgezet vanwege de afstand en dat F. akkoord ging met deze beslissing (“out of sight is out of mind”, gehoorverslag CGVS, p. 19). Verder gaf u plots aan dat F. religieus was geworden, dat hij was veranderd en dat hij u probeerde te veranderen (gehoorverslag CGVS, p. 19). Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring, merkte u op: “Wat ik bedoelde was dat hij meer religieus werd, en ook vanwege de afstand, dus beide dingen” (gehoorverslag CGVS, p. 20). Gelet op het enorme contrast tussen beide beweringen kan er geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde jeugdliefde in Bangladesh.*

Het CGVS kan evenmin geloof hechten aan uw beweerde liefdesrelatie met S. S. in het VK. Uw verklaringen tonen reeds aan dat het hier een vriendschappelijke relatie betreft, met activiteiten zoals samen televisie kijken, op de computer spelen en op restaurant gaan (gehoorverslag CGVS, p. 25). Op de voorgelegde foto's bent u steeds opnieuw in het gezelschap van andere mannen te zien. Ook het feit dat u zich niet bleek af te vragen of uw beweerde Bengaalse geliefde zelf ooit asiel had aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 25) toont aan dat u geen duurzame relatie hebt gehad met deze persoon. Verder beweerde u dat u en S. S. op emotionele wijze uit elkaar zouden zijn gegaan op het moment dat u het VK diende te verlaten omdat uw visum zou verlopen (“het is gewoon omdat ik Londen moest verlaten”, gehoorverslag CGVS, p. 25). Het is niet plausibel dat u ook op dit moment niet zou gedacht hebben om asiel aan te vragen om uw relatie te redden, maar dat u integendeel naar België

zou zijn gekomen om er om verzonnen politieke redenen asiel aan te vragen. Gelet op deze vaststelling kan het CGVS geen geloof hechten aan uw beweerde relatie met S. S.."

Ook verzoekers beweerde actuele relatie met J. H., een Bengalees asielzoeker met wie hij een zaak zou zijn opgestart (administratief dossier, stuk 5, p. 9-10) is ongeloofwaardig. Zo is verzoekers ontmoeting met J. H. in het Centraal Station op het ogenblik dat hij uit Merksplas kwam (p. 28) dermate toevallig dat zij niet aannemelijk kan worden geacht. Bovendien verklaart verzoeker zelf dat J. H. zich bij zijn asielaanvraag voor de Belgische overheid enkel op politieke motieven steunde (administratief dossier, stuk 5, p. 10). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dienaangaande pertinent dat, gelet op de ernstige problemen die LGBT in Bangladesh kunnen ondervinden, het niet aannemelijk is dat een Bengalees asielzoeker dit motief zou verzwijgen. Voorts doet verzoekers houding verder afbreuk aan de door hem beschreven liefdesrelatie met J.H., waar dienaangaande in de bestreden beslissing staat te lezen: *"Daarnaast doet ook uw eigen gedrag van de afgelopen maanden afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beschreven liefdesrelatie met J. H.. Zo verklaarde u dat u in juni 2016 voor twee weken naar Spanje was gereisd met uw vriend A. K. "om uit te zoeken of [u] daar opportuniteiten had", om te zien of u daar een zaak kon openen en om op vakantie te gaan (vragenlijst CGVS, punt 14; gehoorverslag CGVS, p. 4). U gaf zelfs aan "ik bleef lang in België en kon daar niets doen" (gehoorverslag CGVS, p. 4), een opmerking waarmee u andermaal uw beweerde bisexualiteit en uw daaraan verbonden vrees ondermijnt, daar het blijkbaar nog steeds niet in u opkwam om hiervoor internationale bescherming te zoeken. U beweerde weliswaar dat u wilde nagaan "of ze daar [in Spanje] asiel hebben" (gehoorverslag CGVS, p. 4), maar ondernam geen enkele stap in deze richting en vroeg ook bij uw terugkeer naar België geen asiel aan. Gelet op wat voorafgaat kan het CGVS dan ook geen geloof hechten aan uw relatie met J. H.."* In zoverre verzoeker opmerkt dat het zou gaan over een aantal irrelevante gebeurtenissen die vergeefs worden aangewend, dient benadrukt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en onlogische verklaringen geen betrekking hebben op irrelevante details, maar wel op feiten die verband houden met zijn beweerde bisexualiteit die rechtstreeks aanleiding heeft gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielaanvraag.

Verzoekers verwijzingen naar het arrest nr. 89 590 van 12 oktober 2012 en het arrest nr. 118 906 van 14 februari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn *in casu* evenmin dienstig. De Raad onderstreept dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Daar waar verzoeker in het onderhavig verzoekschrift voorts poneert dat de commissaris-generaal de term bisexualiteit te beperkend interpreteert en toepast, stelt de Raad vast dat hij niet verder komt dan het uiten van blote beweringen. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te duiden waar of op welke wijze de commissaris-generaal volgens hem toepassing heeft gemaakt van deze verkeerde interpretatie.

Tevens kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, die volgens zijn eigen verklaringen als jonge, hoogopgeleide biseksueel drie jaar in Dhaka verbleef (administratief dossier, stuk 5, p. 3 en vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken), geen kennis heeft van ontmoetingsplaatsen of organisaties voor LGBT in Dhaka en op geen enkel ogenblik gepoogd heeft om contact te zoeken met lotgenoten, die nochtans te bereiken waren via internetfora (administratief dossier, COI Focus *"Bangladesh. Genderdiversiteit in Bangladesh"* van 13 januari 2015, p. 15). Dat verzoeker wel enkele ontmoetingsplaatsen voor LGBT kon opnoemen in het Verenigd Koninkrijk en in Antwerpen doet op zich geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte karakter van verzoekers kennis blijkt. De lacunes in verzoekers kennis zijn van een dermate zwaarwichtige aard dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door de kennis die hij wel op een correcte wijze weergaf.

Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het mogelijk onderhouden van een hechte vriendschap en misschien zelfs stellen van seksuele handelingen gedurende de puberteit, - gelet op het feit dat intieme contact tussen mannen in Bangladesh frequent voorkomt in familie- en vriendenkringen – niet duidt op het thans bestaan van een biseksuele identiteit.

2.3.2.4.3. Voorts kan geen geloof gehecht worden aan de door verzoeker aangehaalde eerder ondergane vervolging in Bangladesh. Verzoekers dermate tegenstrijdige, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen ondergraven immers de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden eerdere vervolgingsfeiten.

In het kader van de “verklaring meervoudige aanvraag” op de Dienst Vreemdelingenzaken antwoordt verzoeker op de vraag op basis van welke nieuwe elementen hij opnieuw asiel aanvraagt als volgt: “(...) *Ik ben biseksueel. (...) Ik had geen problemen in Bangladesh die hier verband mee hielden. Vanaf dat mensen dit te weten kwamen, ben ik naar Dhaka verhuisd. Ik had een vriend genaamd A.S.M. M. (bijnaam F.) toen ik nog in Comilla was. Toen ik verhuisd was, kwam hij nog bij mij in Dhaka. F. is religieus geworden en wou ons leven als homoseksueel niet verderzetten. Mijn vriend F. probeerde mij ook te veranderen, maar ik wou dit niet. Daarom hebben wij de relatie niet verdergezet. Daarom heeft hij mensen verteld dat ik nog steeds zo was. Daarna heeft mijn moeder me verteld dat het voor hen veel schaamte zou opleveren. Daarom moest ik het land verlaten. Dit is ook de reden waarom mijn broer geen contact meer met me wil.*” (administratief dossier, stuk 14, vraag 15). Daargelaten de vaststelling dat het opmerkelijk is dat verzoeker eerst aangeeft dat hij geen problemen had in Bangladesh die verband hielden met zijn biseksualiteit, dient opgemerkt dat verzoeker op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een geheel ander verhaal ophangt. Daar geeft hij aan dat zijn vriendin B., en dus niet F., op 4 oktober 2005 – nadat hij haar zou hebben ingelicht van zijn contacten met F. – zijn moeder en zijn broer opbelde om te vertellen over zijn biseksualiteit (administratief dossier, stuk 5, p. 17). Bovendien verklaart verzoeker op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots dat zijn broer hem in Comilla opsloot, sloeg en folterde (p. 17-18). Geconfronteerd met het feit dat hij van deze ingrijpende gebeurtenis geen enkele melding maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken stelt verzoeker dat hij de vraag vermoedelijk niet goed verstaan had. Nogmaals erop gewezen dat hij aangaf geen problemen te hebben meegemaakt in Bangladesh, minimaliseert verzoeker de beweerde acties van zijn broer door te stellen: “*Toen ik mijn eerste interview had, dacht ik wellicht dat het **geen groot ding** was (...)*” (p. 18, eigen benadrukking). De geloofwaardigheid van de door verzoeker aangevoerde problemen met zijn broer worden verder ondermijnd door de vaststelling dat hij zelf aangeeft slechts in januari 2006 verhuisd te zijn van Comilla naar Dhaka (administratief dossier, stuk 5, p. 2-3), terwijl zijn problemen met zijn broer drie maanden eerder zouden zijn ontstaan, met name op dezelfde dag dat hij zijn vriendin B. had ingelicht over zijn biseksualiteit (administratief dossier, stuk 5, p. 17 en 21). Dat verzoeker bovendien ook in 2015 – nadat zijn moeder hem telefonisch had medegedeeld dat zijn broer naar Parijs was verhuisd (p. 6) heeft nagelaten om asiel aan te vragen opdat hij op de bescherming van de Belgische autoriteiten zou kunnen rekenen, haalt verder de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging onderuit. Daarnaast voert verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots aan dat hij telefonische en persoonlijke bedreigingen kreeg in Dhaka (administratief dossier, stuk 5, p. 21), daar waar hij hiervan geen melding maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat hij dacht dat hij zich in de vragenlijst slechts moest introduceren (administratief dossier, stuk 5, p. 21) is niet aannemelijk aangezien verzoeker wel degelijk vertrouwd is met de asielprocedure en er uitdrukkelijk gevraagd werd naar de nieuwe elementen in zijn dossier, waarop hij uitgebreid antwoordde hetgeen hij ook bevestigd in onderhavig verzoekschrift waar hij aanvoert dat hij “*tal van problemen*” naar voor schuift in de vragenlijst als redenen waarom hij asiel heeft aangevraagd (administratief dossier, stuk 14, vraag 15).

Tevens doet de vaststelling dat verzoeker nog regelmatig contact heeft met zijn moeder (administratief dossier, stuk 5, p. 5) verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dat hij omwille van zijn biseksualiteit zijn moeder “veel schaamte zou hebben opgeleverd” en aldus het land diende te verlaten.

Dat verzoeker bovendien aangeeft in februari 2008, toen M. H. ermee dreigde alles bekend te maken in de media, besloten te hebben om het land te verlaten doch er meer dan een jaar verstreek tussen deze gebeurtenis en zijn vlucht uit Bangladesh (administratief dossier, stuk 5, p. 23) ondermijnt verder de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Waar verzoeker het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden, incoherenties en onlogische verklaringen tracht te vergoelijken, stellende dat het niet onredelijk is dat de tolk hem niet goed begrepen of verstaan heeft, slaagt hij er allerm minst in te overtuigen. Blote beweringen van zij nentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen tijdens het gehoor die het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en onlogische verklaringen zouden kunnen

verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothekeerd zou zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Bengaals, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, stuk 14, p. 2-3). Bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker bovendien dat hij tijdens het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken alle redenen in het kort heeft kunnen vermelden waarom hij Bangladesh heeft verlaten. Hij maakte hierbij geen melding van het feit dat zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken foutief vertaald zouden zijn geweest (administratief dossier, stuk 5, p. 2). Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker aangevoerde vermeende vertaalproblemen geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

2.3.2.4.4. Alwaar verzoeker nog betoogt dat het feit dat hij zijn seksuele geaardheid diende te verstoppen op zich al beschouwd kan worden als vervolging, dat het bestaan van de strafbaarstelling van homoseksuele/biseksuele relaties in het Bengalees strafwetboek gezien wordt als een daad van vervolging door het Hof van Justitie en dat het loutere bestaan van dergelijke bepaling en het criminaliseren van homoseksuele relaties ook tot onverdraagzaamheid en stigmatisering van LGBT-personen in Bangladesh leidt, dient opgemerkt dat, zelfs zo enig geloof gehecht zou kunnen worden aan verzoekers voorgehouden biseksuele geaardheid, ingevolge het arrest van 7 november 2013 van het Hof van Justitie van de Europese Unie aangaande de gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, de enkele strafbaarstelling van homoseksuele handelingen als zodanig geen daad van vervolging vormt. Daarentegen moet een gevangenisstraf voor homoseksuele handelingen die daadwerkelijk wordt toegepast in het land van herkomst dat deze strafbepaling heeft vastgesteld, worden geacht een onevenredige of discriminerende bestraffing en dus een daad van vervolging te vormen. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift bevatten informatie waaruit de Raad kan afleiden dat de strafbaarstelling van homoseksuele handelingen in Bangladesh daadwerkelijk wordt uitgevoerd. Integendeel blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Bangladesh. Genderdiversiteit in Bangladesh*" van 13 januari 2015) dat de Bengalese autoriteiten geen gebruik maken van artikel 377 van de strafwet om LGBTI gerechtelijk te vervolgen en dat er geen veroordelingen bekend zijn (p. 5).

2.3.2.4.5. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde verklaring van A. F., die op aannemelijke wijze zou getuigen over verzoekers seksuele geaardheid en genderidentiteit, vermag niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag te herstellen. De verklaring werd immers ten behoeve van verzoeker opgesteld en vertoont een duidelijk gedongen karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. De brief kan derhalve niet aanvaard worden als bewijs van de door verzoeker beweerde biseksualiteit. In zoverre verzoeker aanvoert dat het privaat karakter van een getuigenis niet volstaat om ze als irrelevant te beschouwen en hiertoe citeert uit een rapport "*Fleeing Homophobia, Asylum Claims Related to Sexual Orientation and Gender Identity in Europe*" van september 2011, benadrukt de Raad nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Met betrekking tot de lidkaart van "The Boots" dient vooreerst opgemerkt dat zij slechts werd aangemaakt op 9 oktober 2016, kort nadat verzoeker voor een tweede keer asiel aanvraag, doch vijf jaar na zijn aankomst in België. Bovendien is het merkwaardig dat verzoeker tijdens het gehoor op 17 oktober 2016 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft dat hij, hoewel hij ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in Antwerpen bezocht, geen lid werd omdat hij geen identiteitskaart of paspoort had (administratief dossier, stuk 5, p. 27) en thans een lidkaart voorlegt die aangemaakt werd voor het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit verzoekers verklaringen blijkt weliswaar dat hij zich na zijn aankomst in België beperkt heeft geïnformeerd over de homo- en biseksuele scene in België (administratief dossier, stuk 5, p. 26-28), doch kan de Raad zich evenwel niet van de indruk ontdoen dat verzoekers handelen is ingegeven

door louter opportunistische motieven, met name het verzamelen van “bewijsstukken” om zijn asielaanvraag kracht bij te zetten. Temeer nu verzoeker aangeeft dat hij geen weet heeft van de rechten van bi- of homoseksuelen in België (administratief dossier, stuk 5, p. 28). Zo verzoekers beweert dat biseksuele geaardheid op enige waarheid zou berusten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich hieromtrent zou trachten te informeren, informatie welke overigens via een eenvoudige zoekactie op het internet kan worden teruggevonden. De vaststelling dat verzoeker, die reeds sedert 2011 in België verblijft en die hier zijn beweerte geaardheid vrij kan beleven, nagenoeg geen initiatieven heeft ontplooid om zich te informeren over de bi-/homoscene in België, zet de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden seksuele geaardheid dan ook verder op de helling.

Wat betreft de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwijst de Raad naar hetgeen hoger reeds wordt uiteengezet (*supra* punt 2.3.2.4.3.).

Het document “*Responses to information requests (RIRs)*” handelt op algemene wijze over de National Identity Card in Bangladesh en volstaat allerm minst om aan te tonen dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van (verzoekers gebrek aan) documenten uit Bangladesh is gestoeld (*supra* punt 2.3.2.4.1.).

Ten overvloede herhaalt de Raad dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.4.6. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielaanvraag, het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen en het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoeker onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Ierland C-277/11) en het arrest van het EHRM *M.A. v. Zwitserland* van 18 november 2014 betoogt dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de asielzoeker en de asielinstanties, herhaalt de Raad dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties

is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom hij niet in het bezit is van documenten die zijn identiteit en recent reisgedrag kunnen staven en omtrent de redenen waarom hij zijn land van herkomst ontvlucht is terwijl van hem minstens verwacht kan worden dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoonde dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Verzoeker brengt evenmin documenten bij die zijn ware identiteit en recente reisgedrag kunnen aantonen, noch legt hij enige aannemelijke verklaring af waarom hij niet in staat zou zijn om dergelijke documenten te bekomen. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn plicht om optimale medewerking te verlenen bij het onderzoek van zijn asielaanvraag en dat hij er niet in slaagt tegemoet te komen aan de op hem rustende bewijslast.

In zoverre verzoeker nog artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschonden acht, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het koninklijk besluit van 11 juli 2003 gewijzigd werd door het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2010. Het nieuwe artikel 27 heeft dezelfde strekking en luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient vastgesteld dat er zich noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in of bij onderhavig verzoekschrift enig element bevindt waaruit zou kunnen blijken dat er in Bangladesh sprake is van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zoals bedoeld in voormeld artikel.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Bengaals machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te kunnen besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER